

Reflectie huiswerkbegeleiding semester 3

Stageschool: Vesaliusinstituut Oostende

Leerling: Claudia D.

Voor mij is deze begeleiding zeer leerzaam geweest. Ik heb geleerd om terug buiten mijn vakgebieden te treden. Eerlijk gezegd verwachtte ik dat ik leerlingen ging moeten begeleiden met het 'moeilijkste en saaiste' vak in het middelbaar: Frans. Bleek mijn leerling daar sterk in te zijn en eerder hulp nodig te hebben met wetenschappen. Het verwonderde me vaak hoe vlot het uitleggen ging. Onderwerpen en vakken waar je al zo lang niet meer aan gedacht hebt, komen vlot terug wanneer je de leerstof gewoon eens bekijkt.

Ik vond het confronterend om huiswerkbegeleider te zijn. Wanneer je les geeft, voer je controlemomenten uit, en meestal ga je er na die controlemoment van uit dat de leerlingen je leerstof onder de knie hebben. Waar je als (beginnende) leerkracht niet bij stil staat is dat er leerlingen zijn die bang zijn om een vraag te stellen. Leerlingen die denken dat ze als dom bestempeld zullen worden als ze (alweer) iets niet begrijpen.

Claudia is één van die leerlingen. Ze is redelijk teruggetrokken en voelt zich duidelijk niet meteen op haar gemak met vreemden. Persoonlijk merkte ik dat ze na enkele begeleidingen loskwam en dat ze vanaf dan veel meer vragen durfde stellen. Ze durfde zeggen wat ze niet begreep, ik moest er niet meer naartoe vissen.

Onder andere daarvoor denk ik dat de huiswerkbegeleiding een goede zaak is. Je leert één of enkele leerlingen van dichtbij kennen, niet als leerkracht maar als begeleider en zo krijg je een beter beeld over hoe leerlingen persoonlijk zijn en hoe ze omgaan met school en angst. Wat ik persoonlijk het moeilijkst vond waren zaken die voor mij vanzelfsprekend zijn 10 keer uitleggen. Het is onmogelijk om je in iemand anders te plaatsen dus wanneer je iets uitlegt en de persoon aan wie je de leerstof uitlegt begrijpt het niet, leg je het opnieuw uit en probeer je dat op een andere manier te doen. Maar wanneer ik zaken op drie, vier verschillende manieren had uitgelegd en Claudia bleek het nog niet te begrijpen, vond ik het moeilijk om te begrijpen hoe het mogelijk was dat ze het nog steeds niet begreep. Ik probeerde dat op te lossen door Claudia de leerstof aan mij te laten uitleggen. Ze legde uit tot op het punt dat ze het niet meer begreep en zo wist ik waar het probleem precies zat en verliep de uitleg veel vlotter.

Ik merkte ook dat het als begeleider (en als leerkracht) nodig is om je leerlingen ook persoonlijk te leren kennen. Tijdens de huiswerkbegeleiding maakte ik altijd een beetje tijd om Claudia te vragen hoe haar week was verlopen, thuis en op school. Ik vertelde haar ook enkele zaken over mij. Op die manier merkte ik dat het contact veel vlotter verliep en dat Claudia, die in het begin zo verlegen was, uit haar schelp kroop. Het kwam niet enkel het contact maar ook de begeleiding zelf ten goede. Ze durfde zeggen wat ze niet begreep, durfde om uitleg vragen...

Op regelmatige tijdstippen vroeg ik Claudia of ze vond of ze iets had aan de huiswerkbegeleiding. Toen ze positief antwoordde was ik blij, maar ik besepte wel dat ik als leerling geen nee had durven antwoorden aan mijn begeleider en dat hetzelfde misschien gold voor Claudia.

Toen de verantwoordelijke voor de huiswerkbegeleiding mij echter bij hem riep om over de begeleiding te spreken was ik benieuwd. Hoe zou ik het echt doen?

Bleek dat Claudia echt verbeterd was, dat ze echt iets uit de begeleiding haalde. Zoiets is

natuurlijk supertof om te horen! Het geeft je moed en ik denk dat iedereen uit zoiets kracht haalt. Helemaal gelukkig was ik toen meneer Scharmin me vertelde dat hij me er graag het volgende semester opnieuw zou bijhebben.

Dat is het beste bewijs dat ik mijn taak als begeleider tot een goed einde heb gebracht!